

Walter Disney

KOLME POČISTA

LAPŠIN LITERATURAN IZDATEL'STVA ★1938

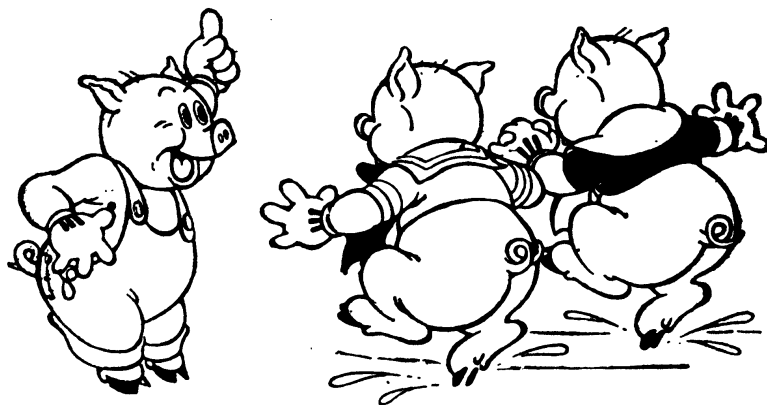
20. tuhukuuda 2022 mp

Kolme počista

Val'teran Disnejan teksta i risunkat

Kiändi P. Smirnov

Vsesojuznoin Leninskoin
Kommunističeskoin Nuorizon Sojuzan
Central'noi Komitetta
Lapšin literaturan izdatel'stva
Mosku + 1938 + Leningrad

Elettih iellä – eliäseh ilmalla kolme počist'a. Kolme velleštä. Kaikin yhen muozet kažvuon, kruugloizet, rozovoizet, yhen muozinke nagrattavinke händäzinke.

Daže toine toizen nimet heilä pohodittyh. Poččizie kučuttih: Nif-Nif, Nuf-Nuf i Naf-Naf. Elettih hyö mečäššä, lämbiečettih päiväzeššä, kerial'dih tammen oriehoida. Näin proidi kežä.

No ka tuli šygyžy.

Päiväne jo ei ših rukah vägövä'l'di paistan, harmuat hatakot eisteličettih kellitynnyön mečän piällä, viikon ei kuivettu lätäköt.

Aiga meilä duumaija talveh näh, – šano kuin-ollou jalgeudun aivoin huom-nekšella, Naf-Naf omilla vellilöillä. - Mie ynnäh šäräjän vilušta. Myö vo-jčemma prostudiečie. Davaigua stroimma iččiellä kolmešta komnatašta koin i rubiemma elämäh yheššä, yhen lämbimän katokšen alla.

No hänen vellilöillä ei tahottan tartuo ruadoh. Ajiä parembi on jäl' gimäzinä päivinä gul'ajja i koččie logua myöt', čem kaivua muada i kandua kovie.

- Talveh šuat vielä on edäh. Myö vielä gul'ajčellamma, - šano Nif-Nif i kiännäl'di kukurilluo.

- Konža rubieu pidämäh, mie iče stroin iččiellä koin, šano Nuf-Nuf i vönyttiäči lätäkköh.

- I mie niinže, - lizäj Nif-Nif.

Nu, kuin mahatta. Mie rubien yksinäh stroimah kodie, - šano šilloin Naf-Naf.

- Mie En rubie teidä vuottamah.

- Päivä päiväl'dä lieni vilumbi i vilumbi. No Nif-Nif i Nuf-Nuf ei kirähetty. Heilä i duumaija ei tahottan ruadoh näh. Hyö veššeläl'di kizattih omih poččiloin kizoih, vieretteličettih i kupaidih lätäköššä, röhkähellen omie veššelie viržyzie.

- Tänäpäinä myö vielä gul'ajcellamma, - paistih hyö, - a huomena huomnekšešta otuačemma ruavošta. No i toispiänä hyö paistih šidäže.

I vain šilloin, konža šuuri lätäkkö dorgan luona rubei huomnekšilla kattuačomah hoikkazella jäkettuzella, laisat vellekšet jäl'gimittiäh otuačettih ruavošta.

Nif-Nif rešši, što prostojmbi i väliämme kaikkie luaildua kodi ollešta. Ni kenenke ei sovietaiččiečen, hiän niin i luadi. Ildah päin hänen pertine jo

oli valmis’.

Nif-Nif pani katokšella jäl’ gimäzen olluon i ylen dovol’noj omalla ru-
avolla, veššeläl’di rubei laulamah:

Puolen ilmaa projit vet,
projit vet, projit vet,
parembua kodie lövvä et
lövvä et, lövvä et!

Lauluan tädä virryttä, hiän yleni Nuf-Nufan luoh.

Nuf-Nuf ei edähänä tože stroi iččiellä koist'a. Hiän staraičči väliämme loppie tämänke igävänke i tuškanke azienke. Enžistä, hiän niinže kuin i velleh, tahto stroie iččiellä kodie ollešta, no šidä rešši, što tämän muozešša koissa talvella liey ylen vilu. Kodi liey pročnoimbi, kun stroie händä okšista i hoikkazista viččazista.

Niin hiän i luadi.

Hiän pisti muah šejbähät, puno hiät viččazilla, katokšella kando lehtä, i ildah päin kodi oli valmis'.

Nuf-Nuf gordiečien proidi häneštä ymbäri moni kerdua i laulamah:

Miula hyvä kodi on,
uuži on, luja on,
ukonjyryö varaja en,
Varaja en, varaja en!

Ej kerrin hiän loppie virryttä, kuin tuh'jon taguada hypähti Nif-Nif. - Nu, ka i šiun kodi valmis'! – šano hiän vellellä. – Mie šanoin Naf-Nafalla, što myö i yhet spruaviečemma tämänke azienke! Nyt myö šiunke olemma joudavat i voičemma ruadua kaikkie, midä meilä juohtuu mieleh.

Aššu Naf-Nafan luoh i kačahamma, myttyön hiän iččiellä stroi koin! - vaštai velleh.

I hyö, ylen dovol'nojt šillä, što heilä ni mih näh anämbi ei pie huolutteliečie, peittiäčettih tuh'jolojn tagah.

Naf-Naf jo moni päiviä oli zaimiečen omalla stroikalla. Hiän kando kovie, šotki šavie i nyt, ei kiirähtiän, stroi iččiellä kodia, kumbazeh voiččiis' peittyö tuulešta, vihmašta i pakkazešta. Hiän luadi kodih jygien tammizen oven zasovanke, štobi hukka reunahizešta mečäštä ei voiččiis' piäššä hänen luoh.

A hukka, kumbazeh näh Nif-Nif i Nuf-Nuf ei duumaidu, magari tällä aigua mečäššä pedäjän alla i lodautti unissa hambahilla.

Nif-Nif i Nuf-Nuf vellen zastuanittnh ruavošša.

– Midä šie stroit? - yhteh iäneh ravahettih udviečennuot Nif-Nif i Nuf-Nuf. – Mi tämä, kodi poččizella varoin, einin krieposti? Et-go šie kenenke nibuit' vojuija šuorie?

I molen vellekset niin veššelövyttih, što hiän vingunda i röhkända edäh kajui ahuo myöt’.

Naf-Naf röhkähäl’di heilä vaštah:

Mie hajukkahembi olen,
Kaikkie olen, kaikkie olen,
Kivilöjstä kodie stroin,
Kodie stroin, kodie stroin.

Nimytyš paha zvieri ei,
Hiitroi ei, struašnoi ei,
Tädä ovie avua ei, —
Avua ei, avua ej!

- Tämä hiän, myttyöh zvierih näh? – kyžy Nif-Nif Nuf-Nufalda.
- Tämä šie myttyöh zvierih näh? – kyžy Nuf-Nuf Naf-Nafalda.
- Tämä mie hukkah näh! – vaštai Naf-Naf i pani vielä yhen kirpičän.
- Hiän varajau hukku! – šano Nif-Nif.
- Hiän varajau, što hänen šyvväh! – lizäi Nuf-Nuf.

I vellekšet vielä enämmäl'di veššelövyttih.

– Myttyöt tiälä vojjah olla hukat! – röhkähti Nif-Nif i ottuači omašta fleitašta.

Nimyttynäzie hukkie eule! Hiän on prosto varačču! – šano Nuf-Nuf nastraivajen omua skriipkua.

I molen hyö ruvettih šoittamah i laulamah:

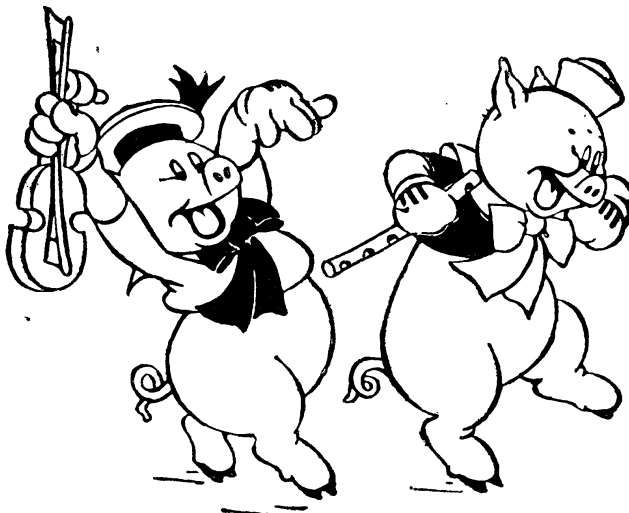

Varattava hukka ei,
 Harmua ev, harmua ei.
 Missä gluuppa hukka on,
 Vanha on, struašnoi on?

No Naf-Naf daže ei kiändyn.

– Aššu, Nuf-Nuf, – šano šilloin Nif-Nif. – Meilä täššä eu midä ruadua.
 Emmä šuače varaččuloida!

I vellekšet lähteih gul'aimah.

Dorogua myöt' laulettih i šoitettih, a konža mändih meččäh, nin niin ruvettih humizomah, što noššatettih hukan, kumbane magari pedäjän alla.

– Midä tämän muone humu? – šiandyön rubei vorčimah pattie i näl'gähine hukka i läksi hyppiämäh šinne, mistä kuuluttih kahen pieniin gluupin poččizin vingunda i röhkändä.

Nu myttyöt hukat voijah tässä olla! – pagizi tällä aigua Nif-Nif, kumbane hukkie nägi vain kartinkoilla.

– Ka myö hänen fatimma nenästä, rubieu tiedämäh! – mignil'di Nuf-Nuf, kumbane niinze nikonža ei nähyn eläviä hukkaa.

– Šorramma da vielä šivomma, da vielä jallalla ka näin, ka näin! – jo rohkielädi lizäi Nif-Nif i ožutti kuin ruvetah spruaviečomah hukanke. I vellekšet tuaš, ruvettih röhkämäh i laulamah:

Varattava hukka ei,
Harmua ev, harmua ei.
Missä gluuppa hukka on,
Vanha on, struašnoi on?

I kerdah dogadittih toveštahizen elävän hukan.

Hiän šejzo šuuren pedäjän-tagana i hänellä oli žen muone varattava viidu, žen muozet pattiet šil'mät i žen muone hambahikaš kida, što Nif-Nifalla i Nuf-Nufalla, šel'gäzie myöt' proidi vilune i hienozeh ruvettih šäräjämäh hoikkazet händäzet. Raukkazet poččizet ei voidu liikautua pölläššynnästä.

Hukka varuštuači kočahandah, lodahutty hambahilla, migni ojgiella šil'mällä, no poččizet kerraldi malteuvuttih i vinguon kaikkie meččiä myöt', luottuačettih pagoh.

Nikonža vielä ei heilä tuliečen täh rukah boiko hypätä. Vilmahellen kannoilla i noštuan pölytuuččie, jogohine hypättih oman koin luoh.

Nif-Nif enžimäne tuli oman olgihizen pertizen luoh i vain kergii šal-bualdua oven suamoi hukan nenällä iješšä.

– Seičas že avua ovi! urizeldi hukka. -A einin mie hänen lomaičen!

– En – röhkähäl'di Nif-Nif, – mie en avua!

Oven taguana kuulu kauhien zvierin hengitändä.

– Seičas že avua ovi! – urizeldi tuaš hukka. – A einin mie niin puhullan, što kaikki šiun kodi lendäy rannakših!

No Nif-Nif nimidä jo ei voinuh otviettie pölläššynnästä. Šilloin hukka rubei puhumah:

– “F-f-f! U-u-u!”

Katokšešta lennettih olluot, koin šejnät šärähettih.

Hukka– vielä kerran jygiel’di, hengähti i puhuldi toizen kerran “F-f-f!
U-u-u!”

Konža hukka puhuldi kolmannen kerran, kodi lendi kaikkih randoih,
kuin buitto häneh kočahti uragana.

Hukka lodahutti hambahilla pikkarazen poččizen suamoin
patakkahizen ieššä. No Nif-Nif kiännyl’di, kočahti i minuutan jäl’geh oli
Nuf-Nufan oviloin luona.

Vain kerrittih vellekšet lukkuočie, kuin kuulušettih hukan iänen:

– Nu, nyt mie šyön tiät molemmat!

Nif-Nif i Nuf-Nuf pölläštyön kačahettih toine toizeh. No hukka äjjäl’ di vaibu i rešši lähtie hiitruindah.

– Mie duumaičiin toizeh rukah! – kuulovaldi šano hiän, niin, štobi hänen kuulušettais’ vellekšet. – Mie an rubie šyömäh näidä pahaččazie poččizie! Mie lučči kodih lähen!

Šie kuuliit? – kyžy Nif-Nif vellel’dä. – Hiän šano, što ei rubie meidä

šyömäh!

Tämä ylen hyvä, što hukka uidi kodih! – šano Nuf-Nuf i kerdah hyl'gai šärizennän.

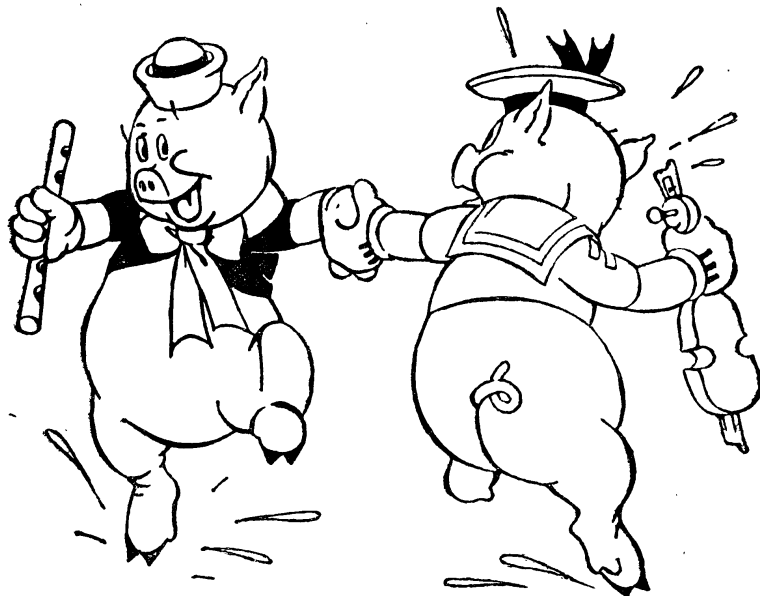
I vellekšet veššelöyvyttih i ruvettih laulamah, kuin ni midä ei ollun:

Varattava hukka ei,
Harmua ei, harmua ei.
Missä gluuppa hukka on,
Vanha on, struašnoi on?

A hukka ei i duumainun ni kunne uidae. Hiän prosto eisty randazeh i pietty. Hänellä ylen nagratti: kuin lofko hiän muanitti kakši gluuppuu pikkarast'a počist'a!

Hiän vuotti, konža poččizet ynnäh hillettih. Otti lambahan nahkan, šuuren vakkazen i hill'akkazeh mäni koin luoh. Oven luona hiän istuoči vakkazeh, kattuači nahkalla i hill'akkazeh stučildy.

Nif-Nif i Nuf-Nuf äjjäl'di pölläššyttih, konža kuuluššettih judizennan.

– Ken šielä? – kyžyttih hyö, i heiläh tuaš ruvettih šärizömäh händäzet.

– Tämä m-i-e-e-e, raukkane pikkarane lambahane! – vienozella iänellä vingahty hukka. – Laškekkua milma yökši, mie kavotiin oman kar'jan i äjjäl'di vaivuini!

– Laškie? – kyžy velleldä hyvä-šiamine Nif-Nif.

– Lambahane voit laškie – soglasieči, Nuf-Nuf: hiän niinže oli hyvätabane poččine.

No konža avuallettih oven, kerdah dogadittih ei lambahazen, a hambahikkahan hukan. Vellekšet hlopnittih oven i kaikešta viäštä liččuacettih

häneh, štobi hukka ei voiččiis' popadie hein luoh.

Hukka ylen šiandy, što hänellä ei šuanun muanittua poččizie. Hiän loi iččieštä lambahan nahkan, pihni vakkazen i rubei urizomah.

– Nu, vuottakkua Že! kuin mie puhullan, nin tästä koista ni midä ei i jia!

I hiän rubei puhumah. Kodi vähäzel'di viäristy. Hukka puhuldy toizen kerran, šidä kolmannen kerran.

Katokšešta lennettih lehet, šeinät šärähettih, no kodi vielä znaj šejzo.

I vain šilloin, konža hukka puhuldi viijennen kerran, kodi rubei häilymäh i levii. Vain yksi ovi vielä kodvazen šeizo koin paloilla keššeššä.

Kauhiešta luottuačettih poččizet hyppiämäh. Pölläššynnäštä heilä jalat katettih, jogo šuvaš šärizi, kirčanenät kuivettih. Vellekšet hypättih Naf-Nafan koin luoh.

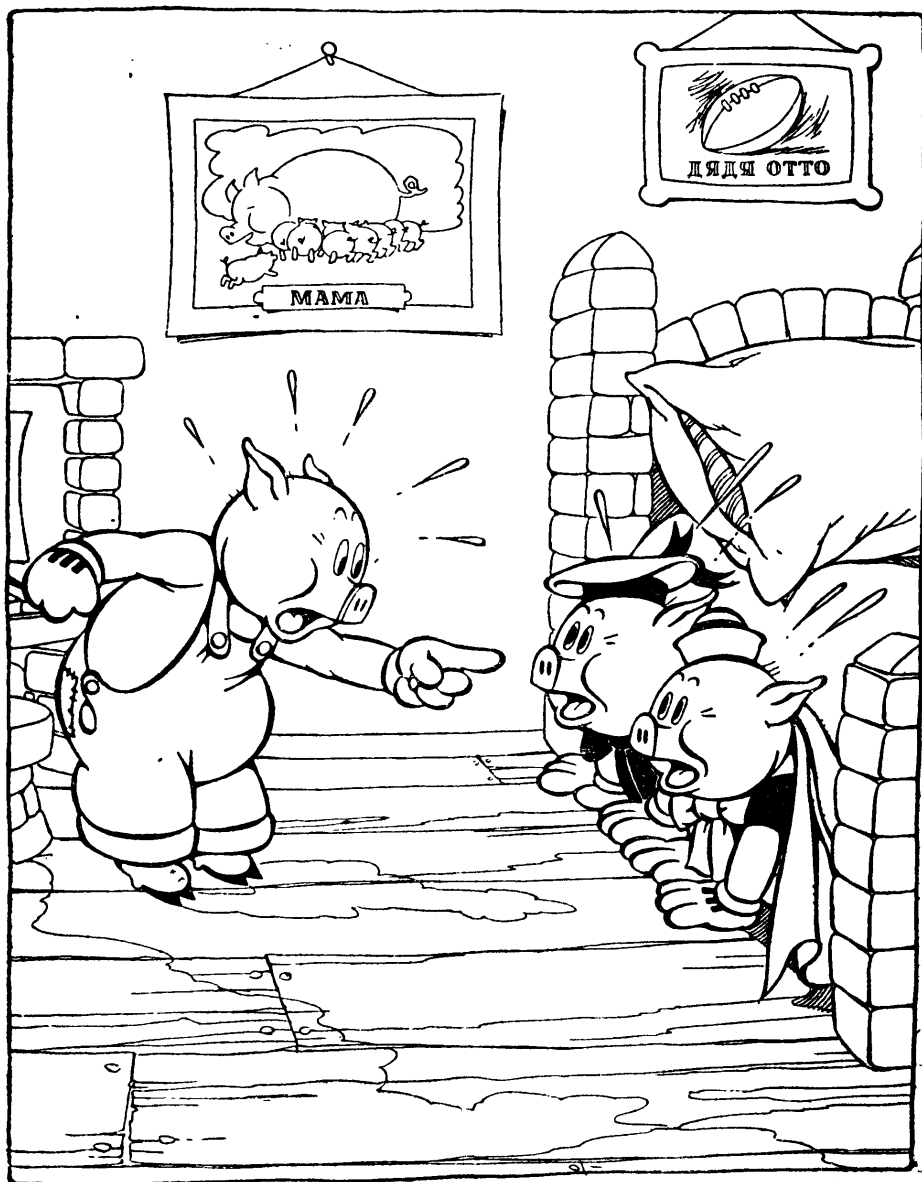
Hukka tavotteli heidä šuurilla kočahukšilla. Yhen kerran hiän čyt ej fattin Nif-Nifua tagazešta šorkašta, no hiän lofko pyörähti i lizäi hoduo.

Hukka niinže lizäi hoduo. Hiän toivo, što täh kerdah poččizet häneštä ei ujita.

No hänellä tuaš ei viidin ožalleh.

Poččizet väliän hyppiällettih šuurešta juablokka-puušta šiiričči, daže ei zadienittu händä. A hukka ei kerrin kiändyö i buvvahti juablokka puuh, kumbazešta pirahettih hänen piällä juablokat. Yksi kova juablokka ožai händä šil' miin keškeh. Šuuri bul'ku kočahetti hänen očalla.

A Nif-Nif i Nuf Nuf, ni elävät, ni kuoliet, tuldih tällä aigua Naf-Nafan koin luoh.

Velleh laški hiät kodih. Raukkazet poččizet ših rukah oldih pölläštyn-nyöt, što nimidä ei voidu šanuo i iänettä luottuačettih kravatin alla. Naf-Naf kerdah kekši, što heilä jällesti hyppäi hukka. No hänellä eulun midä varata omašša kivizeššä koissa. Hiän väliän šalbai oven zasovalla, istuoči pianinan tagah i rubei laulamah:

Nimytyš paha zvieri ei,
 Hiitroi ei, struašnoi ei,
 Tädä ovie avua ei,
 Avua ei, avua ei!

No tässä judahutettih oveh.

– Ken stučciu? – kyžy Naf-Naf.

– Tämä mie šotkiin myöjä, – šano jarie iäni. – Että-go taho kačautua

miun tavarua?

Naf-Naf avualdi oven i dogadi töbykkähän kábälän. Hiän väliän riftai šotkan i äjjał'di ožai hänellä töbykäštä hukkan kábäliä vaš. Urissen kivušta, hukka šihahti:

– Ah, näin! Nu, nyt mie šyön kaikki kolme.

No Naf-Naf tiedi, što hukka nimidä ei voi luadie. Ei duaroin hiän näin viikon i lujah stroi iččiellä kodie.

Šilloin hukka keräi enämbäzen vozduhua i puhuldi kaikešta viäštä.

No min hiän ni puhu, ni yksi, äš suamoi pikkarane kirpiččäne ei liikah-
tan šijalda.

Hukka sinisty natuugašta.

Kodi šejzo, kuin kriaposti. Šilloin hukka rubei trässimäh ovie. No ovi
niinže ei anduačen. Näl'gähine i šiändyn hukka proidi ymbäri koista. No
hiän ei löydän ni yhtä loukkuo šeinissä, kumbazešta läbi ois' voinun piäššä.
Hänellä nimidä ei jänyn ruadua, kuin keriačie omalleh.

No täššä hiän nošti piän i kerdah zamietti katokšella šuuren, levien
truban.

"Ka tämän truban kautti mie i piäžen kodih!"— ihaštu hukka.

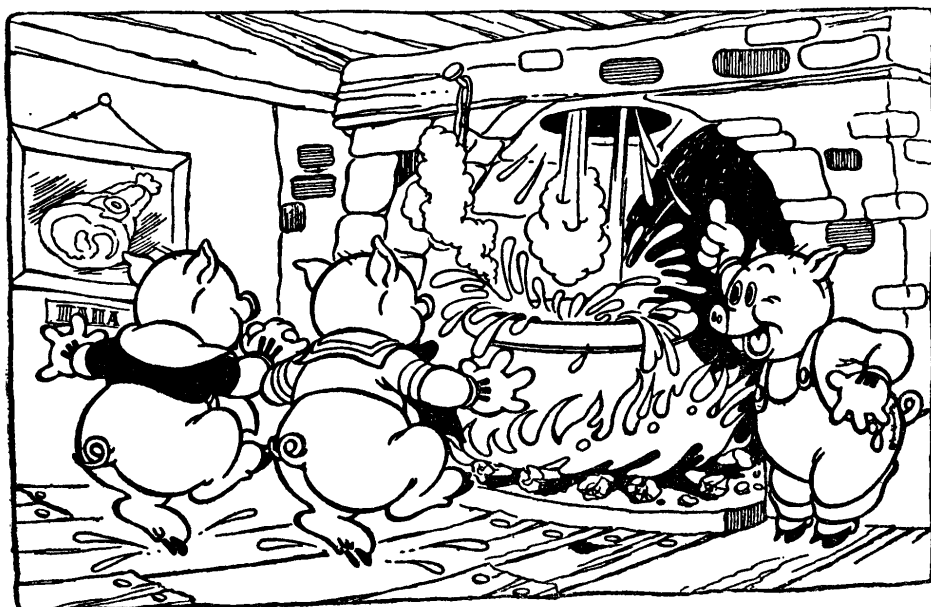
Hiän hill'akkazeh kabadi katokšella i kuundeleldi. Koissa oli hill'a.

"Mie vs'o-taki zakussillan verekšellä poččilihalla! – jo duumaičeldi
hiän i liznil'diäčen, rubei tungiečomah trubah.

No kuin vain hiän rubei šolahtamah trubua myöt', poččizet kuuluššet-
tih šohizennan. A konža kattilan kriškalla rubei pirajamah nogi, Naf-Naf
kerdah kekši kuin on aziat.

Hiän väliän luottuači kiehujan vejenke kattilan luoh i riftai häneštä
kriškan.

Mušta kuin trubočista, hukka bul'škahti kohaldi kip'atkah. Ni konža
vielä hänellä ei ollun täh rukah kibu! Šil'mät hänellä nouštih očalla, kaikki
villa nouzi pistyölleh.

— Kauhienke ulvonnanke hiän kočahty järelläh katokšella, vieri händä myöt' mualla, nellä kerdua lendi kukumull'uo, ajaldi omalla hännällä luku-tuošta ovešta šiiričči i läksi hyppiämäh.

A kolme velle, kolme pikkarast'a počist'a, kačottih hänellä jällesti ikkunašta i ihašteliečettih, što hyö näin lofko opaššallettih pattien hukan.

A šidä hyö ruvettnh laulamh veššelästä virryttä:

Puolen ilmua projit hot',
 Projit hot', projit hot'.
 Parembua kodie lövvä et,
 Lövvä et, lövvä et!
 Nimytyš paha zvieri ei
 Hiitroi ei, struašnoi ei,
 Tädä ovie avua ej!
 Avua ei, avua ej!
 Nikonža hukka tule ei,
 Tule ei, tule ei,
 Tule mečäštä hiän ei!
 Mein luoh ei, mein luoh ei!

Täštä šuat vellekšet ruvettih elämäh yheššä.

Ka i kaikki midä myö tijjämmä kolmeh pikkarazih poččizih näh – Nif-Nifah, Nuf-Nufah i Naf-Nafah näh.

